

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

nr. 54 965 van 27 januari 2011
In de zaak RvV 62 477 / II

In zake:

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGÉ**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [redacted] die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 19 juli 2005 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert in een beslissing van weigering tot verblijf van 8 december 2005. Na beroep weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2008 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 2 september 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 15 551 de vluchtelingenstatus en subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Het cassatieberoep dat verzoeker aantekende wordt door de Raad van State op 16 maart 2009 verworpen bij arrest nr. 191 464.

De tweede asielaanvraag die verzoeker indient op 15 mei 2009 resulteert in een beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2009. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidt tot hetzelfde resultaat op 18 maart 2010 bij arrest nr. 40 445.

Op 31 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2008 en aanvulling op 25.06.2010 werd ingediend door:

(S.A.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Het door betrokkene voorgelegde document, namelijk zijn paspoort, kan door onze diensten niet aanvaard worden. Onze diensten hebben namelijk sterke twijfels omtrent betrokkenes beweerde Afghaanse nationaliteit.

In eerste instantie dient er verwezen te worden naar de asielprocedure van betrokkene. Op 29.04.2008 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming onder meer om volgende reden:

Er dient immers te worden vastgesteld dat er aan uw beweerde Afghaanse herkomst geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst maakt u onvoldoende aannemelijk dat u effectief uit Afghanistan, meer bepaald uit Dare Turkman in het district Surkhe Parsa in de provincie Parwan afkomstig bent. Uw kennis over uw regio van afkomst is immers zo goed als onbestaande. [...] Het is opmerkelijk dat deze cruciale informatie over de streek, waar u volgens uw verklaringen minstens 15 jaar lang heeft gewoond en nog voor de periode van 9 maanden terugkeerde tijdens het Talibanregime, u ontbreekt. Bovenstaande opmerkingen doen het vermoeden rijzen dat u zelfs nooit in uw beweerde geboortestreek aanwezig bent geweest en stellen uw beweerde herkomst uit Dare Turkman aldus in een bedrieglijk daglicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 02.09.2008 en vermeldde het volgende:

Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis over zijn beweerde streek van herkomst mocht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus in redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde herkomst. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvSt nr 114.826 van 22 januari 2003).

Betrokkene diende vervolgens een tweede asielaanvraag in en legde een paspoort voor om zijn Afghaanse nationaliteit aan te tonen. Het CGVS nam echter op 01.12.2009 opnieuw een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming onder meer om volgende reden:

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een paspoort voor uitgegeven op 22 september 2008, door de Afghaanse ambassade in Brussel (geldig tot 21 september 2009). Dit

document vermag evenwel niet de twijfels omtrent uw beweerde afkomst te weerleggen. Bovendien moet de bewijskracht van dit voorgelegde document ernstig in twijfel worden getrokken daar dit document enkel en alleen op basis van uw summere verklaringen werd afgeleverd en vermag dit door u voorgelegde stuk niet de reeds gedane appreciatie te wijzigen.

U beweerde tijdens het gehoor op het CGVS inzake uw tweede asielaanvraag dat u na een uur aanwezig te zijn op de ambassade reeds het paspoort overhandigd kreeg, dit slechts op basis van afgifte van een kopie van de identiteitsdocumenten van twee Afghanen die u kent en op basis van uw eigen verklaringen via een formulier met betrekking tot uw identiteitsgegevens zoals naam, naam vader, grootte, provincie van afkomst, dat u diende in te vullen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3-5). Wat er ook van zij, dit paspoort impliceert geënzins dat u ooit in Afghanistan woonachtig bent geweest.

De beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18.03.2010 bevestigde de beslissing van het CGVS en vermeldde verder het volgende:

[...] het erin vastgestelde gebrek aan geografische kennis en aan kennis van het dagelijkse leven tijdens de Talibanperiode staat vast, alsook de conclusie dat aan verzoekers Afghaanse herkomst geen geloof kon worden gehecht. [...] De bestreden beslissing oordeelde derhalve terecht dat de bewijswaarde van het neergelegde paspoort uiterst relatief is.

In de aanvraag 9bis legt betrokkene hetzelfde Afghaanse paspoort voor als enig bewijs dat betrokkene afkomst moet bewijzen. Gezien de ernstige twijfels van het CGVS zoals hierboven vermeld en gezien het feit dat betrokkene geen enkel ander document voorlegt dat aanleiding geeft om aan te nemen dat betrokkene inderdaad van Afghaanse nationaliteit is, dient opgemerkt te worden dat de documentaire ontvankelijkheidsfase niet vervuld is.

Blijgevolg kunnen wij opmerken dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 9bis van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980. B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet); schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980. B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet); schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van daden van bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht."

In het verzoekschrift en de repliekmemorie verwijt de verzoekende partij de bestreden beslissing te motiveren door de enkele verwijzing naar de genomen beslissingen van de asielinstanties. Deze beslissingen worden bekritiseerd en de verzoekende partij tracht een uitleg te geven over haar gebrekkige kennis van de regio waarvan zij beweert afkomstig te zijn. Zij verwijt de verwerende partij dat deze geen onderzoek heeft gevoerd. De verwerende partij hecht ten onrechte geen bewijswaarde aan het voorgelegd Afghaans paspoort. Dit paspoort is aangevraagd en verkregen van de Afghaanse ambassade en toont de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij aan. De verzoekende partij herinnert eraan dat de asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het onderzoek van het asielrelaas nooit het paspoort aan een individuele controle onderworpen hebben. Een formeel onderzoek naar de authenticiteit en de bewijswaarde van het paspoort werd niet gevoerd. De verwerende partij heeft eveneens nagelaten dergelijk onderzoek te voeren. Zij beklemtoont dat de Afghaanse autoriteiten verzoekende partij beschouwen als zijnde een Afghaanse staatsburger. Verzoekende partij kan geen ander document ten bewijze van haar nationaliteit voorleggen. Ondanks de relatieve waarde die wordt toegekend aan het paspoort mag dit geen reden zijn om te twijfelen aan haar nationaliteit.

2.1. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enige middel stelt verzoeker de schending voor vande artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij zich louter en alleen gebaseerd heeft op de beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn twee asielaanvragen en zelf niet overgegaan is tot het onderzoeken van zijn Afghaans paspoort.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te verwijzen naar de toepassing van artikel 9bis §1 van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt gesteld:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag definitief werd afgewezen

(...);

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Artikel 7, §1, van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf moet vergezeld zijn van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij de motivering die tot de vrijstelling leidt van die voorwaarde.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat verzoeker zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In het kader van artikel 9 van de Wet van 15 december 1980, wordt immers duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is en dat behoudens uitzondering de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard kan worden indien iemands identiteit onzeker is. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 35).

In casu werd ter gelegenheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 31 december 2008, een Afghaans paspoort voorgelegd. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt echter dat het voorgelegde Afghaanse paspoort reeds het voorwerp uitmaakte van een grondig onderzoek in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag.

Reeds bij beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 30 november 2009, later bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 40.445 dd. 18 maart 2010, werd er geoordeeld dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken, dat het voorgelegde Afghaanse paspoort onvoldoende is om dit te herstellen, temeer de bewijswaarde van het neergelegde paspoort in de gegeven omstandigheden zeer relatief is.

In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht verwezen naar de verschillende beslissingen die door de bevoegde asielinstanties genomen werden na grondig onderzoek van verzoekers aangehaalde asielmotieven en voorgelegde (identiteits)stukken, om tot de conclusie te komen dat het voorgelegde Afghaanse paspoort in casu niet aanvaard kan worden als identiteitsdocument.

De verwerende partij oordeelde dan ook terecht om de aanvraag als onontvankelijk te bestempelen, conform artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980, nu duidelijk vaststaat dat verzoekers Afghaanse identiteit onzeker is.

Verzoeker slaagt er met zijn verweer niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het middel is niet gegrond."

2.3. Waar de verzoekende partij aanvoert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het voorgelegde paspoort dat werd uitgereikt door de Afghaanse ambassade en waarvan de authenticiteit niet in vraag werd gesteld of niet werd onderzocht door de verwerende partij, voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Part. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een kopie heeft overgemaakt van een paspoort dat werd uitgereikt door de Afghaanse ambassade te Brussel. Dit gegeven wordt niet betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het paspoort door de verwerende partij niet wordt aanvaard omdat "Gezien de ernstige twijfels van het CGYS zoals hierboven vermeld en gezien het feit dat betrokkene geen enkel ander document voorlegt dat aanleiding geeft om aan te nemen dat betrokkene inderdaad van Afghaanse nationaliteit is, dient opgemerkt te worden dat de documentaire ontvankelijkheidsfase

niet vervuld is." Zoals de verzoekende partij stelt, baseert de bestreden beslissing zich volledig op vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en/of van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zich dienden uit te spreken over de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Vooreerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing de citaten correct zijn weergegeven. Nalezing van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008 leert dat de verzoekende partij een zeer gebrekkige kennis heeft over de voorgehouden regio van herkomst en van het dagelijks leven onder het bewind van de Taliban in Afghanistan. Uit deze beslissing blijkt weliswaar dat het asielrelaas en de herkomst ongeloofwaardig zijn, maar blijkt niet op ondubbelzinnige wijze dat de nationaliteit van de verzoekende partij in twijfel wordt getrokken. Dezelfde vaststelling geldt voor de bewoordingen in het arrest van de Raad van 2 september 2008 met nummer 15 551 (onder meer punt 2.2.2.), dat geen geloof hecht aan een verblijf van de verzoekende partij in de beweerde streek van afkomst en op dat ogenblik ook de nationaliteit betwijfelt. Ter zake merkt de Raad op dat de verzoekende partij op dat ogenblik nog geen paspoort had voorgelegd.

Ter gelegenheid van het indienen van de tweede asielaanvraag legt de verzoekende partij haar paspoort voor. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij de bewijskracht van het paspoort in twijfel trekt maar besluit: "Wat er ook van zij, dit paspoort impliceert geenszins dat u ooit in Afghanistan woonachtig bent geweest. Het paspoort dat U verkregen heeft door de Afghaanse ambassade te Brussel is niet van die aard verduidelijking te kunnen geven over uw leefsituatie voor U naar België kwam en uw eventuele nood aan bescherming. Gezien de ernstige twijfels inzake uw identiteit en afkomst is het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk een duidelijk beeld te krijgen van uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventueel verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze derde landen verlaten heeft (...)." Uit dit motief leidt de Raad af dat alhoewel er twijfels zijn over het paspoort de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornamelijk twijfelt aan de herkomst en het verblijf in Afghanistan van de verzoekende partij. Uit deze beslissing blijkt niet op ondubbelzinnige wijze dat de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit niet heeft. Evenmin wordt de authenticiteit van het paspoort onderzocht en/of betwist. Hetzelfde dient te worden gesteld voor het motief in het arrest van de Raad van 18 maart 2010 met nummer 40 445, waarin te lezen valt:

"2.3. De bestreden beslissing argumenteert uitgebreid waarom de bewijswaarde van het door verzoeker aangebrachte identiteitsdocument slechts uiterst beperkt is en de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen betreffende zijn langdurig en recent verblijf in Afghanistan niet kan herstellen. Het document werd immers enkel en alleen op basis van verzoekers summiere verklaringen afgeleverd. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dat hij na een uur aanwezig te zijn op de ambassade reeds het paspoort overhandigd kreeg en dit slechts op basis van afgifte van een kopie van de identiteitsdocumenten van twee Afghanen die hij kent en op basis van zijn eigen verklaringen via een formulier met betrekking tot zijn identiteitsgegevens zoals naam, naam vader, grootte, provincie van afkomst, dat hij diende in te vullen (gehoorverslag, pp. 3-5). Ook is het van algemene bekendheid dat de registers van burgerlijke stand, gelet op de decennialange burgeroorlogen die het land telsterden, jarenlang niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. Hoe dan ook, impliceert dit paspoort geenszins dat verzoeker ooit in Afghanistan woonachtig is geweest. Verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal tijdens zijn eerste asielaanvraag doen en meer in het bijzonder zijn erg beperkte kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan doen immers zeer sterk het tegendeel vermoeden. Het paspoort dat hij verkregen heeft bij de Afghaanse ambassade in Brussel is niet van die aard verduidelijking te kunnen geven over zijn leefsituatie vóór hij naar België kwam en zijn eventuele nood aan bescherming. Gezien de ernstige twijfels inzake verzoekers identiteit en afkomst is het onmogelijk om een duidelijk beeld te krijgen van zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren, zijn eventuele verblijfsstatuut in derde landen alsook de onmogelijkheid om na te gaan of verzoeker reeds internationale bescherming genoot in deze derde landen en de redenen waarom hij deze derde landen heeft verlaten. De bestreden beslissing oordeelde derhalve terecht dat de bewijswaarde van het neergelegde paspoort uiterst relatief is."

Uit deze bewoordingen kan hoogstens afgeleid worden dat het paspoort een geringe bewijswaarde heeft in het kader van een onderzoek van een asielaanvraag en er aan de herkomst van de verzoekende partij ernstig getwijfeld wordt maar kan niet besloten worden dat het paspoort niet authentiek is en/of dat de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit niet heeft.

Het komt de Raad voor dat de verwerende partij in de bestreden beslissing en in de nota, de termen "afkomst" en "herkomst" verward met het begrip "nationaliteit". Volgens van Dale, Groot woordenboek der Nederlandse taal, betekenen afkomst en herkomst "afstamming, origine" en "oorsprong", terwijl nationaliteit onder meer wordt omschreven als "de hoedanigheid van tot een bepaalde natie te behoren", zodat dit onderscheiden begrippen betreft. Bovendien heeft de verwerende partij nagelaten zelf een onderzoek te voeren naar de authenticiteit van het paspoort.

De Raad herinnert eraan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het voorleggen van onder meer een paspoort vooropstelt en op generlei wijze een paspoort – waarvan de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld en waarvan evenmin de valsheid is aangetoond, doch waarover de asielinstanties twijfels ultiem ten gevolge van de wijze waarop een ambassade een paspoort aflevert – zonder meer uitsluit. Evenmin kan uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgeleid worden dat bijkomende documenten dienen te worden voorgelegd als één van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opgesomde documenten werd voorgelegd. Door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren enkel op basis van het gegeven dat een paspoort wordt neergelegd waarvan de asielinstanties in het kader van de beoordeling van een asielaanvraag oordelen dat dit een geringe bewijswaarde heeft, schendt de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 september 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wvd. voorzitter, rechte in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN

